

Publicerad 2014-09-02 02:41 av MiddnattsBlosset

Whiskeybekännelser

Jag älskar henne av samma anledning som jag tycker att Walk the line är den bästa filmen som finns. Jag är en crazyass romantiker med en böjelse för struliga, drogfyllda, ångestladdade historier. Jag antar att jag tror på att kärlek kan överkomma de demoner som bär var och en. Tillsammans kan vi rädda varandra. Om man bara hittar rätt så kommer allting bli bra.

Jag har alltid varit strulig, jag har aldrig funnit någon ro, men när jag kollar tillbaka i tiden var hon den enda personen som fick mig att känna mig trygg. Tiden med henne är den tiden jag minns. Hon var inte bara min bästa vän, jag älskade henne och jag slutade aldrig göra det, jag lärde mig bara konsten att leva utan henne. Jag älskade sättet hon rullade runt i sängen, jag älskade älskade hennes varma kropp, jag älskade hennes ögon, hennes hår, hennes leende med två stora söta framtänder som jag aldrig fick yppa ett ord om för hon hade blivit retad för dem när hon var yngre. Jag älskade till och med hennes brister, även om de fick mig på fall. Tärde ner mig. Det gör ont att se någon man älskar må dåligt. Det gör ännu ondare när man vet att man är till mångt och mycket anledningen till det. Men det är när man fylls av känslan att man kanske aldrig kommer kunna rädda den man älskar som allting raserar. Hela Walk the line blir en bluff. Det finns inget lyckligt slut. Du är en naiv idiot. Det kommer aldrig gå. Hit the road.

Så man avslutar det. Man går och tror att det var för det bästa. Man fyller sin vardag med sprit. Man fyller sin vardag med droger och sex. Man försöker inbilla sig själv att man är lycklig. Men numera är det inte demonerna man slåss mot, det är den stora avgrund av ensamhet hon lämnade efter som man med all styrka försöker förneka och trycka inåt i en självdestruktiv spiral, neråt. Jag minns inte mycket från tiden efter, förutom när jag fann mig själv i min lägenhet, på min bäddsoffa, blödandes från mitt huvud, mina knogar och mitt ben. Hela lägenheten var förstörd. På bordet låg där tömda två tömda påsar med tramadol och benzo och bredvid en tom whiskeyflaska och en laptop, bruten på mitten. Det sista du minns är hur du halsar från whiskeyflaskan, vacklandes. Sugandes på den som en bebis suger på nappflaska för att få näring. Nåns sorts botten var nådd. Från botten såg jag mig själv.

Man bestämmer sig för att fly staden. Men innan man gör det träffar man henne. Och utan att det är menat ska hända, älskar vi varandra precis som vi gjorde igår, på vårt hela egna sätt. Jag ville stanna, men det var för sent.

Nu sitter jag här, 130 mil ifrån henne.

Jag såg Walk the line häromdagen. Johnny Cash får tjejen i slutet.

Jag vill inte sluta tro på det lyckliga slutet. Jag vill inte sluta älska henne.

Hon är det vackraste jag vet. Och den dagen jag glömmer henne är den dagen då jag dör.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren MiddnattsBlosset med Poeter.se id #47682 innehar upphovsrätten